

om Grundlov og Valglov. Jeg vilde finde det illoyalt, hvis nogen Rigsdagsmand, der har været med til at slutte denne Overenskomst, nu vilde tage dette Spørgsmaal op til en ny Forhandling og eventuelt til Vedtagelse, om det var muligt. Og det saa meget mere, som det ærede Medlem erkender, at det var Forudsætningen for den nye Valglov, at alle Partier nu skulde gaa til Valg hver for sig. Men her, sagde det ærede Medlem, er der en Fristelse til Alliance, og det lod til, at det ærede Medlem ikke kan modstaa denne Fristelse. Han erkendte dog, at det var en Forudsætning baade for Grundloven og Valgloven, at alle Partier skulde gaa til Valg for sig og hver opstille sine Kandidater. Jeg siger da til det ærede Medlem, hvis han skulde komme i en saadan Fristelse: Modstaa den! Jeg tror ikke, at Socialdemokraterne ude i Landet længes efter en Fortsættelse af Alliancen. Det er fra Hovedkvarteret her inde, at Forargelsen kommer. Det saa jeg ved Valget i 1913. Jeg vil derfor advare imod, at man fortsætter Forhandlingen om denne Sag, og jeg har modtaget Bemyndigelse fra mit Parti til at udtale, at hele Venstre vil afvise en eventuel Forhandling om denne Sag, før vi har prøvet den nu vedtagne Valglov. Naar vi har sluttet en Aftale her i Rigsdagen, og den er blevet godkendt af Vælgerne, synes jeg, det er bedst, at alle holder den og holder den loyalt.

Efter disse almindelige Bemærkninger vil jeg omtale forskellige særlige Forhold, deriblandt enkelte, der tidligere er berørte. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) ansaa det for en Lykke, at vi ikke havde faaet Nyvalg. Jeg vil sige, at hvis vi havde faaet Valgene i Foraaret, havde det været en Lykke for os alle, og efter min Mening vilde det ikke have afstedkommet Fare i nogen Henseende. Men efterhaanden som Forholdene tilspidsede sig, og der i alle Partier var Ængstelse for at gaa til Valg, var der ikke nogen anden Udvej end at slutte det Kompromis, som vi fra alle Sider gik ind paa. Det ærede Medlem omtalte Ministerkonferencen mellem de tre nordiske Rigers Ministre i Norge. Jeg slutter mig fuldt ud til det ærede Medlems Ord og udtaler min og mit Partis Glæde over det Samarbejde, der har været og formentlig vil vedblive at være mellem de tre nordiske Rigers Ministre. Men det ærede Medlem udtalte saa en Beklagelse over, at man var kommet til det Resultat, at samtlige Ministre i de 3 nordiske Lande

i Fællesskab og hver for sig burde undgaa at tage Initiativet til Mægling overfor de krigsførende Magter. Det ærede Medlem var ikke rigtig glad ved dette, men erkendte, at det sikkert var en Følge af de skarpe Udtalelser, der var kommet fra baade den franske og den engelske Regering. Jeg tror, at saa længe der er den Stemning hos den ene af de krigsførende Parter, at den vil kæmpe Kampen til Ende, gør alle de neutrale smaa Stater vel i, hvad vi end kunde ønske, at afholde os fra enhver Demonstration i Fredens Interesse, thi den vil af de enkelte Magter kun blive opfattet som en Demonstration til Fordel for den ene Side af de kæmpende Nationer. Og noget saadant mener jeg, vi skal holde os fra.

Det ærede Medlem (K. M. Klausen) udtalte sig for, at man ogsaa i Aar skulde give en forøget Understøttelse til Børnehjemmene. Jeg vil føje min Anmodning til det ærede Medlems, thi det er umuligt for disse Børnehjem med de Midler, de raader over, at yde deres Disciple et ordentligt Underhold. Men paa den anden Side vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at man visse Steder foruden at have Børnehjem har bestræbt sig for at skabe, hvad jeg mener er endnu bedre for de forsømte Børns Underhold, nemlig Plejehjem. Paa Fyn har vi i Aar kunnet fejre 25 Aars Jubilæum for Plejehjemsforeningen. Jeg har med Glæde set, hvilken værdifuld Betydning det har haft, at man i Stedet for at sende Børnene til Børnehjem, hvor der er flere Børn fra højst forskellige Hjem og med højst forskellige Tilbøjeligheder, kan finde Hjem, der vil tage sig af de enkelte hjemløse Børn og sørge for deres Opdragelse. Jeg har, naar jeg har haft Lejlighed til at tale med kommunale Raad ligesom ogsaa det Sogneraad, jeg i saa mange Aar har været Formand for, stadig høvdet, at vi aldrig skal spørge om, hvad Barnets Anbringelse koster, men kun om, hvor Barnet faar den bedste Opdragelse. Der er enkelte Kommuner, som i saa Henseende har sparet paa Skillingen og ladet Daleren gaa, men jeg er vis paa, at efterhaanden vil de kommunale Raads Medlemmer, der for en stor Del bærer Ansvaret for disse Børns Opdragelse, føle det som en Samvittighedspligt ikke at spørge om, hvorledes de kan spare Kommunen for nogle Penge, men først og sidst om, hvorledes de kan bidrage til at finde et Hjem, hvor der kan skaffes Barnet en forsvarlig Opdragelse, hvor det kan lære Arbejde, Lydighed og